

Finn Stefánsson: Sokushinjobutsu

Sokushinjobutsu, det betyder, at mennesket allerede i dette liv kan stige til buddha-status. Det menneskelige selv bliver til Buddha. Mennesket er med andre ord i stand til at demonstrere med sin egen krop, hvad Buddha er.

Sokushinjobutsu indebærer altså at blive Buddha, sådan som du er. Det er kun Shingon, der lærer dette. Det er sådan at forstå, at krop - sjæl - og sprog bliver et med Buddha. Dermed opstår tre hellige funktioner gennem denne transformation. Disse tre hellige funktioner er altså forment af *shin* i ordet *sokushinjobutsu*. Ordet *shin* står her for den levende krop, for livet. Med *sokushinjobutsu* udtrykkes der altså, at religionen berører os i vor realitet, i vor levende eksistens.

I Heian-perioden var der i Japan foruden seks buddhistiske retninger fra Nara-tiden endnu to. Disse to var Tendai-buddhismen, som den store lærer Dengyo havde grundlagt på Hiei-bjerget ved Kyoto, og Shingon-buddhismen, som var grundlagt af Mesteren (= Kukai).

Shingon og Tendai var den gang nye religioner. Begge grundlæggere havde gået i skole i kinesiske klostre.

Begge disse religioner er grundlæggende for den senere buddhisme i Japan. Strukturerne i disse to typer af buddhisme kan genkendes i forskellige former for buddhistisk tro, som har udviklet sig i Japan frem til i dag.

I Konin 4 (år 812) kaldte kejser Saga de vigtigste munke fra alle 8 religioner ind til sin residens for at blive orienteret om deres grundlæggende lære.

De fleste munke gjorde rede for filosofiske sider af buddhismen. Først efter lang, lang tid kunne mennesket gøre sig håb om at nå frem til buddha-status, lærte de.

Men Mesteren udtrykte sig således: »Først må mennesket lære sit sind at kende. At kende sit sind til bunds er at kende Buddhas sind. Den, der kender Buddhas sind, kan også lære menneskeslægtens sind at kende. Den, der forstår sandheden i verden og bliver et med denne, kan blive Buddha i levende live. Han kan blive Buddha, sådan som han er. For da smelter nemlig Buddhas krop, ord og sind sammen med menneskets krop, ord og sind.«

Således lærte Mesteren, på grundlag af buddhismens skrifter, at den, der søger Buddhas visdom, kan realisere sin buddha-natur ved at smelte sammen med Buddhas sind i den krop, han har fået af sin far og mor.

De høje lærde tvivlede dog på den lære, som de her hørte for første gang. Men da lagde Mesteren hænderne i den rette position, fremsagde de hellige ord og lod sjælen tage bolig i Buddha. I samme stund viste han med sin skikkelse *sokushinjobutsu*. Det er denne skikkelse, Dainichi-sutraen lærer, hvor mennesket bliver absolut et med den hellige lov. Denne skikkelse hedder *gasoku-dainichi*.

Kroppen blev i samme stund omskabt til en gyldentfarvet Dainichi-buddha. Et glitrende lys strålede ud af den. Den pude, han sad på, blev til en ottebladet lotusblomst. Alle de munke, der var til stede, bøjede sig i

Finn Stefánsson

© Forlaget Univers

forundring og tilbedelse.

Således genfortælles scenen af mesteren Kogyo.

Vor Mester demonstrerede denne gang en lære, som vi kan læse mere om i hans skrift *Sokushinjobutsu-gi*. Dette skrift forklarer Shingon-religionens ophøjede lære. Det viser også lærens sande værdi for mennesker og afstikker vejen for sand religion.

Esben Andreasen og Finn Stefánsson: *Japans religioner – i fortid og nutid* Gyldendal 1986: 105-107.

Teksten skrevet på grundlag af brochurer fra Koya-san, Shingon-buddhismens hovedsæde.